

Světlana Lipková

Jsme divní otrkusáci

Světlana Lipková / Jsme divní cirkusáci

Světlana Lipková
JSME DIVNÍ CIRKUSÁCI

Hranice 1997 Nakladatelství Unarclub

Motto: Podivná hra
Příliš jednoduché bludiště
Všude jsi jen TY

L

POZPÁTKU COUVÁM ZE TVÝCH DLANÍ

PROMĚNY

Světlo jeho pohledu prořalo ulici
V tom okamžiku stala jsem se svědkem zázraku

Strnulá ústa nabubřelých domů
se roztáhla do úsměvu téměř něžného,
dva vrabci se zastavili v letu
a bláznivě začli líbat jeden druhého,
stromy v prosinci začly kvést,
havran chtěl z nebe zářící slunce snést,
uschlá tráva se zeleně nadechla
a v minutě zmizela špína ulice,
telefonní dráty se nahlas rozchechtaly
a bosý chodník si šel koupit nové střevíce.
Barevné příčky plotu začly tančit kankán
a starý patník, vždy do svých myšlenek zabrán,
přestal délku svojí silnice počítat
a chtěl bílé čáře zamilované verše předčítat

Světlo jeho pohledu prořalo ulici
V tom okamžiku stala jsem se svědkem zázraku

JEN MALÝ SOUČET

toho, co zbylo z přemíry citu.

Snad malá rýha ve dlani,
která nám vůbec nebrání
nadšeně tleskat životu a lásce.

Snad lhostejný pozdrav při setkání,
ke kterému bláhová náhoda přihraje
aby nám třeba oznámila,
že ten druhý - přestože už dávno není -
přece jen trochu asi kdesi je

Snad upřímný pohled do očí
příteli, který se netočí
zády k těm,
jež chtěli víc, než mohli získat nebo dát.

Možná, že spolu zůstanem chvílku stát
pro okamžik,
kdy jsme ze rtů líbali slůvko rád

Anebo se mineme jako neznámí,
kterým cokoli zabrání
podat si ruce ve jménu mrtvého citu

EPITAF

Lásku s vůní jemně dřevitou
a chutí lahodného vína
stejně jako touhu ničím nekrytou
beze smluv na to, co bude příště
jsme pomalu a s jistotou
dovedli až na dno propadliště
V něm postavili jsme kříž
a desku s nápisem
„Umřela a budiž jí tu lehká zemí“
Pak zažehli jsme kahánky
a vesele otevřeli čítanky
příštího života plného nových okouzlení
a žádný z nás nemyslel na to,
že jednou budeme oba
za její smrt tvrdě odsouzeni
řadou dalších zklamání

Chtěla bych mít svou malou hvězdárnu
s velkým dalekohledem
který by mi vždycky našel tebe
Dívala bych se na tvé srdce
a kdybych viděla, že je něco zebe
poslala bych pro tebe malé letadlo
A až bys byl u mne
nalila bych ti sklenici jiskřivého vína
a mluvili bychom o něčem, na co se zapomíná
v normálním životě z pondělků a střed
a při hudbě, u které se neusíná
ve svých ústech nabídnu ti jed

1700 DNŮ

Podivný tok dní
vrací čas od času myšlenky
o pár desítek měsíců zpět
A znovu proudí hlavou
ty spousty vyřčených i nevyřčených vět
které jsme si podávali jako svátost největší

Ted' život obehnaný ostnatějším plotem než dřív
skrz který si už nikdy nepodáme ruce
ve jménu nečitelných slov
která dávno pohltila naše srdce
a do úst je už nevrátí

Žijeme a milujem
klesáme závratí v náručích
lásek zcela legálních

Už nemusíme hledat skryš
před svými vlastními city
které byly vždycky na obtíž
našemu svědomí a klidu

Ty už prostě nejsou
Zemřely jedem rozumu a času

SLEPÁ ULICE

Zvonek oznamující konec pohádky
Začaté konce se skončenými začátky
Ruce opírající se o stěny úzké ulice
které se potí jako orosená sklenice
vína, jež bylo vylito do kanálu

Oči, které ztratily vzdor pokornosti
slzy, tekoucí z nich bez bolesti
nesplněných snů
Ústa uzamčená mlčenlivou řadou dnů
ve kterých chyběl jeden dokonale známý cizí tón

Obrovská chuť do života
zasnoubená s touhou po nebytí
Alkoholici lásky pod vahou alkoholu neopití
stavějící most
po němž jen blázen pokouší se o přežití

Spousty cest a silnic na jejichž začátcích
nikdy nechybí značka
„SLEPÁ ULICE“

OKAMŽIK ROZUZLENÍ

A pak najednou přijde okamžik rozuzlení
a marně škrtáš slova už jednou vyřčená
I slzy přicházejí pozdě
Brána zpět je tvou vinou zamčená

Jak lehce a s úsměvem
lze vyměnit několika větami
krásu okamžiků ještě neprožitých
za chladný vztah dvou spolužáků
Teď přebíráš se svými chybami
s pocitem potrestaných záškoláků

Čekáš na pohlazení přítele
a přemýšlíš o propadlých dnech
nad kterými visí černý vykřičník
a zmateně čteš si v počmáraných zdech
svého srdce slova,
kterými se pohrává

REMARQUE

K čemu slova?
Nebylo žádné minulosti
Žijem (Zatím)
Škrtněme sny budoucnosti

Pravda? Není
Láska je jejím opakem
Žijem ze svých polopravd
malým vteřinovým zázrakem

Manželství?
Závěť na okraji propasti
Láska?
Neustálé vzdalování s příchutí trpké hořkosti

Přitažlivost dvou těl
Pud pro získání rozkoše
Zbytek jsou jen prázdná slova
která zahazujem do koše

Zbytečná touha po dokonalosti
které nelze dosáhnout
Snaha učinit někoho trvale šťastným
nit, která se nutně musí přetřhnout

Jen umění vnímat krásu okamžiku
bez otázek a zbytečného přemýšlení
o jejím původu a příčině
Co chtít víc
než hledat slast a opojení
v každé prchající vteřině

PROHRA

Odcházím denně. Každou vteřinu
svou bezmocnost polykám
Odcházím hledat cestu návratu
o které vím, že není. Pospíchám

Ztrácím se v sobě
pozpátku couvám ze tvých dlaní
neschopná přijímat a neschopná rozdávat
vracím se na cestu poutníka bez vyznání

SLUNEČNÍ HODINY

Vím, že tebe neděsí
rychle se pohybující stín na slunečních hodinách
a že naopak s dychtivostí očekáváš
až dotkne se posledního bodu
Ale já v těch několika málo posledních vteřinách
znovu bezradně utíkám do náručí Floydů
a toužím schovat své sny do tvých dlaní.
Proto snad ještě mnohokrát
objevím se bez pozvání
třebas jen přes telefonní drát
anebo v rádcích dopisů
a znovu budu tě k sobě zvát
Já vím, že stín na slunečních hodinách
nemůže zůstat stát

Den poznal přívít štěstí a věčnosti
když za dveřmi lokálu
zmizela mlha všednosti
a číšník rozžal lampy u stolů a srdcí

S navyklým pohybem zděděným po předcích
se ruce natáhly po sklenici
a jako réva na vinici
rozhoupaná dotekem vinařových prstů
se rozechvěly struny
v srdcích pozdních hostů
ztracených ve lžích alkoholu

Stála jsem uprostřed sálu bosa
na střepech tvé lhostejnosti
a ptala se na příslib budoucnosti
křížku na tvém krku

Zelený autobus odváží vyvolené
na fialovou louku
stojí tu modelem
slunci.
Mávají asfodelem
na zlaté sochy
stojící ve stínu.

Lod' opustila přístav
pluje na sever
tisíce nevěř
skryjí vlny oceánu

Plachty ztrácejí panenství
pod tlakem větru
spánkem opilý přístav
vypráví světu
o lodi se znakem lásky na přídi

Má loď spouští kotvy
přiváží nektar a ambrósii
z dalekých zemí
nic mi není
po zážitcích z plavby
teď vlny hrají skladby
mých očí, rtů a vlasů
a třebaš jen na chvíli...

Kapitán mi podal klíč
kajuta, dveře vlevo
dík
a schovejte i ten míč
z oblohy
je po zápase

Jsme divní cirkusáci
Ani klauni ani nežonglujem
Neumíme krotit ani sebe
Tak pojd', aspoň to spolu zapijem

Zkoušíš vrhat noži
Dobrá, chvíli ti tu postojím
Zásah, druhý, třetí
Neboj, já to vydržím

Jestli mě to nebolí?
Tu chvíli to přežijem
Jsme divní cirkusáci
Pojd', radši se spolu opijem

Zase sami v manéži
starých citů třesk
Jsme špatní cirkusáci
Pojd', nečekej na potlesk

Zavřela ses do krabice
Z vlastní viny a z vlastní neřesti
Koho chceš vinit za štěstí,
které tě potkalo?

Teď díváš se škvírkou ven
a oči pláčou světlem
Velikým modrým světlem,
které hřeje, pálí, bolí...

A víko krabice máš za krkem
Tlačí, škrábe, bolí
Nemůžeš, nemůžeš ven,
Nech oči plakat, dívej se,
nech si svůj modrý bolavý sen

II/

TAK HLEDÁME CESTY

Kolik ještě písmen
vtlačíš tužkou do papíru
než pochopíš, že k míru
své duše
stejně nedojdeš

Seděla jsem proti tobě
a chtěla jsem tě políbit
nebo se tě jen tak dotknout
a přitom bála jsem se pohnout
a něco říct, něco zakřičet
něco probudit
Ale co?
BOŽE jak je to všechno dávno.....

Až zas postavíš sněhuláka
a třebaš v létě a bez sněhu
a někdo opuštěný bude prosit o něhu
jak prosí poslední psanci
uteč a nepřemýšlej
uteč a nedej mu šanci

Až blázen v parku
bude trhat květiny
a rvát se stíny
svého vlastního svědomí
Neber ho za ruky
obviň ho za viny
a uteč pryč

Jsem sama
zděšená z fotek T. Tesaře
kde bolest psaná na tváře
nedojímá, ale budí hnus
To snad špatný vkus
mého srdce křičí o pomoc...

Když se děti probouzejí
a cítíš vůni jejich ranních polibků
pak možnosti, co se nabízejí
mizí v tůni beznaděje
a všechno co se kolem děje
propadne sítem času...

Uslzené oči dětí
tě usvědčí ze všech vin
stokrát se opij z nejdražších vín
ale co ty uslzené oči dětí.

Můj muž se srdcem kovboje,
kam vedou jeho souboje
o co se bije
když ne o mě

Počítáš peníze
prsty ti nestačí
pavouk si podleze
sítě si roztáčí

Díváš se do sítí
peníze nestačí
pavouk se zachechtá
co se to roztáčí?

Peníze točí se
kdo si se zasměje
pavouk síť uklízí,
nohy si umeje

Kde jsme se to narodili
a co ta naše cigánka
kam nás to jen pohodili
a kde je naše maminka?
A jsem vůbec tvoje sestřička?

Dnes v noci
jsem přečetla spoustu básní
a bylo mi hezky
Já to tak nedokážu
a ani se mi nesní
o počtách a penězích
Sní se mi o tobě

Jsou osobnosti silné a pyšné.
A jsou človíčky, co potřebují pohladit.
Nebojím se ti prozradit,
že patřím k těm druhým.

Jsem človíček s nemocnou duší
snad je výhodou
že pod úsměvem to málokdo tuší
snad je výhodou
že úsměv na tváři
zůstává i přes tu KREV v srdci

Podej mi ruku
a třeba bez prstu
Jsem divný křesťan
a třeba bez křestu
Zakřičím k Bohu
že tě strašně miluju

Ztratil se prstýnek
a nic se nestalo
jen kousek zlata,
ale přesto nastalo
asi definitivní ticho

Upeču zas vanilkové rohlíčky
a vyměním je za klíčky
k tvému domu
k tvému srdci

Tak hledáme cesty.
Cesty k sobě.
Jako dálnice mezi městy.
Nic k sobě. Všechno od sebe.

III/

USMÍVÁM SE A NEUTÍKÁM

Sedět ve vaně a kouřit
usmívat se a bouřit
proti nepravostem
Plakat nebo zuřit
Zchladit se vřelou vodou

Koupíme si počítač
se super programem
Už nepotřebujem pergamen,
už nepotřebujem básničky.
Vše je spočítáno,
vše je dokonáno
kostky jsou vrženy.
I my jsme svrženi
škoda jen, že nevíme kam.

A studujme
ať jsme velcí a chytří
a koupíme si automatku
to nám i prádlo zbystří
a budem bílí a mistři.

Až cigareta
upálí plíce i srdce
až unavené ruce
klesnou kdesi do klína
Ještě před tím,
než nás sevře hlína
sejdeme se v domově důchodců

Cigareta hoří
a tvoří
z dýmu kroužky
A kolem nás bouřky
a hádky
Usmívám se a neutíkám

Tak napijme se slivovice
aspoň nás tu bude mnohem více
Každý tu bude viděn dvakrát
A libovolně může kvákat
cokoli, co ho napadne

Tak až to budete číst,
zhasněte světla.
A můžete sníst i kousek ovaru.
A potmě.
To vám všem
píše Světla
a taky potmě.

Sem tam
je to nehorázně stupidní
ale možná vás to uklidní
až to budete číst v posteli
nebo u večeře s přáteli.
Nebo žádné nemáte?

Kam skládat pořád,
co píše velký neřád
Není v tom moc pořádek
v těch jeho cudných zlořádech

To nic,
dáme to všechno do sběru.
Však si to jednou vyberu
na skládce propadlých existencí.

OBSAH

I/ POZPÁTKU COUVÁM ZE TVÝCH DLANÍ	9
Proměny	11
Jen malý součet	12
Epitaf	13
Chtěla bych mít svou malou hvězdárnu	14
1700 dnů	15
Slepá ulice	16
Okamžik rozuzlení	17
Remarque	18
Prohra	20
Sluneční hodiny	21
Den poznal přísvit štěstí a věčnosti	22
Zelený autobus odváží vyvolené	23
Loď opustila přístav	24
Má loď spouští kotvy	25
Kapitán mi podal klíč	26
Jsme divní cirkusáci	27
Zavřela ses do krabice	28
II/ TAK HLEDÁME CESTY	29
Kolik ještě písmen	31
Seděla jsem proti tobě	32
Až zas postavíš sněhuláka	33
Až blázen v parku	34
Jsem sama	35
Když se děti probouzejí	36
Uslzené oči dětí	37
Můj muž se srdcem kovboje	38

Počítáš peníze	39
Kde jsme se to narodili	40
Dnes v noci	41
Jsou osobnosti silné a pyšné	42
Jsem človíček s nemocnou duší	43
Podej mi ruku	44
Ztratil se prstýnek	45
Upeču zas vanilkové rohlíčky	46
Tak hledáme cesty	47
III. USMÍVÁM SE A NEUTÍKÁM	49
Sedět ve vaně a kouřit	51
Koupíme si počítač	52
A studujme	53
Až cigareta	54
Cigareta hoří	55
Tak napijme se slivovice	56
Tak až to budete číst	57
Sem tam	58
Kam skládat pořád	59
To nic	60

Světlana Lipková / Jsme divní cirkusáci
K vydání připravila Kateřina Malenovská
Graficky upravil Jiří J. K. Nebeský
Vydalo Nakladatelství Unarclub
v Hranicích 26. července 1997
Narozeninový výtisk / neprodejný

